

Het veeland in gevaar!

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het veeland
in gevaar!*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1957

© J. Nowee, 1957

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1016 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1130 0 (hardback)

ISBN 978 90 499 1078 5 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Dreiging

‘Ik heb altijd wel geweten, dat dit vroeg of laat komen zou,’ zei Jefferey Tibbers.

‘Och,’ meende Thomas Matthews, ‘zou het nou wel zo’n vaart lopen?’

‘Jij schijnt slecht te zijn ingelicht, Tom,’ zei Arendsoog. ‘Volgens de laatste berichten moeten de schapen al in de buurt van Dorwan zijn. Als we niet heel gauw maatregelen nemen, dan zwerven ze uit over ons land, en dan weet je wel, wat er gebeuren gaat.’

Ze waren bij elkaar gekomen in het ranchhuis van Jefferey Tibbers, omdat dit zo’n beetje het middelpunt vormde van het grote veengebied. Daar zaten: in de eerste plaats Jefferey Tibbers zelf, en verreweg de oudste van allemaal. Zo op het oog zou men hem een dikke vijftig geven, maar in werkelijkheid was hij de zeventig al dicht genaderd.

Dan was daar Hank Brown, de voorman van de Half Moon ranch, waar Peggy Thomson nog steeds de eigenares van was.* Peggy zelf was niet gekomen, omdat ze wist, dat ze de zaken met een gerust hart aan Hank kon overlaten.

Naast Hank zat Thomas Matthews, de eigenaar van de Circle-M ranch, met aan de andere kant van de tafel Kirk Leggo, van de Bar-K ranch.

En ten slotte waren daar Arendsoog en zijn onafscheidelijke vriend Witte Veder.

‘Laten we de feiten onder de ogen zien,’ zei Jefferey. ‘Ik herhaal, dat ik dit heb zien aankomen. We weten, hoe het in andere streken is gegaan. En zo zal het ook hier gaan. Daar valt niets aan te veranderen.’

‘Maar we kunnen toch omwille van een troep schapen ons mooie veeland niet opgeven!’ riep Kirk.

---

* Zie: ‘Het testament van Tobi Thomson’.

‘Kijk eens,’ zei de bedachtzame Jefferey, ‘tot nog toe hebben wij deze streek als een vrij land beschouwd. Wij kwamen hier, en vonden deze prachtige weiden. Wij hebben onze ranches gesticht. We fokten ons vee, en ieder had zo zijn eigen gedeelte. Soms liep het vee van het ene deel naar het andere. Maar dat was niet erg. Bij de round-up’ kwam alles wel weer terecht. We hebben dat steeds in onderlinge samenwerking kunnen oplossen.’

‘Juist,’ kwam Kirk, ‘en nou komt er zo’n handjevol schaapherders, en die zullen ons eens vertellen, hoe het moet.’

‘Kirk heeft gelijk,’ meende Matthews. ‘Die kerels komen ons wijsmaken, dat dit geen vrij land meer is. Iets, wat in de jaren zo is gegroeid, kun je toch in een ommezien niet veranderen.’

‘Wij hebben ons er nooit om bekommerd, het land op onze naam te laten zetten,’ zei Jefferey. ‘En dat is onze grote fout geweest.’

‘Maar vroeger...’ riep Kirk.

‘Vroeger ging dat best. Maar een jaar geleden hadden we er voor moeten zorgen, dat ons land geregistreerd werd.’

‘Ik begrijp niet, dat jij dat dan niet gedaan hebt, Jef,’ spotte Kirk. ‘Je zei toch, dat je dit had zien aankomen!’

‘Och,’ zei Jefferey, ‘wat zal ik je zeggen. Zo af en toe denk je er eens aan. Maar als dan de schapen nog een heel eind weg zijn, vergeet je in de drukte weer, wat je van plan was. Mijn geheugen is niet al te best meer, jongen.’

‘Allemaal goed en wel,’ viel Arendsoog hem in de rede. ‘Wat gedaan had moeten worden, en niet gedaan is, daar schieten we op het ogenblik niet veel mee op. Wat moeten we nu doen, dat is de hoofdzaak. Ik voor mij denk, dat we niet veel anders kunnen doen, dan tot overeenstemming zien te komen met de schaapherders.’

‘Met schaapherders onderhandelen?’ riep Kirk verontwaardigd.

‘Nooit van mijn leven!’

‘Ik voel er, om je de waarheid te zeggen, ook heel weinig voor,’ zei Matthews.

‘Wat zou jij dan willen doen, Tom?’ vroeg Hank Brown.

‘Vechten!’ antwoordde Kirk voor Matthews. ‘Vechten! Aan die schurken de oorlog verklaren! Dat zou ik willen doen! Zo gauw ze op ons land komen, zou ik beginnen te schieten. Ik zou ze niet eens

---

* Veetelling

waarschuwen. Dank je wel! Ze verdienen niet beter!

‘Kalm aan, Kirk Leggo,’ probeerde Jefferey te sussen. ‘Met geweld bereik je niets. Leer dat van mij.’

‘Ach, jij, Jef!’ schamperde Kirk. ‘Jij wordt te oud. Je zoekt de weg van de minste weerstand. Nou, probeer dat maar. Dan zul je zien, wat daar het gevolg van is. Maar dan is het te laat. Dan hebben ze je land te pakken. En wat moet je dan doen? Je zaakje aan die schaapherders verkopen voor een appel en een ei en je biezen pakken, om, als je daar tenminste nog toe in staat bent, ergens anders opnieuw te beginnen. Totdat ook daar de schapen komen. En dan begint het lieve leven weer van voren af aan! Ja, ja, met geweld bereik je niets!’

Met stijgende woede had Jefferey dit aangehoord. Bij de laatste woorden van Kirk sprong hij op van zijn stoel, en zijn nog altijd massieve gestalte torende hoog boven Kirk uit.

‘Ik zal jou eens wat zeggen, mannetje,’ briede hij. ‘Jefferey Tibbers is wel oud, maar nog niet te oud, om jou, als dat nodig mocht zijn, van zijn ranch af te ranselen, versta je dat?’

Dreigend deed hij een stap in de richting van Leggo, maar Arendsoog was er al tussen gesprongen.

‘Nee!’ riep hij. ‘Niet doen, Jef! Kirk, ik weet zeker, dat het je bedoeling niet is geweest, Jef te beledigen. Bied je verontschuldiging aan, Kirk. Kom, Jef, kalmeer. Zo gaan we de verkeerde kant op.’

‘Nou, goed,’ mokte Kirk, ‘ik heb het zo niet bedoeld, Jef. Maar je moet niet vergeten, dat deze kwestie me heel erg hoog zit. We hebben toch uit andere streken gehoord, hoe het daar gegaan is?’

‘Zeker,’ zei Arendsoog, terwijl hij Jef met zachte drang weer naar zijn stoel terugbracht, ‘dat hebben we. Maar in ieder geval ben ik het met Jef eens, dat we met geweld niet veel bereiken. Wel zou ik er nog aan toe willen voegen, dat ik alleen in het uiterste geval geweld zou willen gebruiken. Als het dus helemaal niet anders kan.’

‘Heb jij een plan, Bob?’ vroeg Matthews.

‘Nou, een plan...’ antwoordde Arendsoog. ‘In de eerste plaats zou ik mijn land afrasteren. Tenminste, wat ik als mijn land beschouw. En dat afgerasterde stuk zou ik zo gauw mogelijk laten registreren.’

‘Afrasteren!’ walgde Kirk. ‘Prikkeldraad!’

‘Ik geef toe, ik heb er zelf ook een hekel aan,’ zei Arendsoog. ‘Ik heb het vroeger wel eens moeten gebruiken, maar in het algemeen doen wij, ranchers van het vrije veeland, dat niet. Maar vergeet niet, binnenkort is dit geen vrij veeland meer. Dan grenst er aan ons land

een schapengebied. Wij zullen dan moeten zorgen, dat de schapen niet op onze weiden komen. Je weet het, de schapen rukken het gras met wortel en al uit de grond.'

'Het ergste is, dat dit juist hun landhonger veroorzaakt,' merkte Jefferey op. 'Het duurt veel te lang, eer dat tot minstens aan de wortel afgegraasde land weer goed is. De beesten moeten eten, en dus zwerven die schaapherders maar steeds verder en verder met hun duizenden, nee, tienduizenden schapen.'

'We moeten dus ieder ons eigen land afrasteren?' vroeg Hank.

'Juist,' zei Arendsoog. 'Ook onderling?'

'Zeker. Hoe wou je het anders laten registreren? Ik weet wel, wij hebben dat onderling niet nodig. Maar voor de buitenwereld moet het.'

'All right,' gaf Kirk toe. 'We gaan dus afrasteren. Nou, ik zal wel zorgen, dat die kerels geen vierkante meter van mijn grond te pakken krijgen.'

Maar weer was het Jefferey Tibbers, die hier een waarschuwing deed horen.

'We moeten redelijk blijven,' zei hij. 'We hebben in feite dit grote gebied niet helemaal nodig. Als wij zelf zorgen, dat de schapen ook hun deel krijgen...'

'Schapen aan mijn grensgebied!' riep Tom Matthews uit. 'Alleen de stank maakt me al misselijk!'

'Dan zul je daar aan moeten wennen, Tom,' glimlachte Jefferey.

'Dat is zo,' zei Arendsoog. 'Wel, laten we de zaak nu meteen eens bekijken. Heb je een kaart van dit gebied bij de hand, Jef?'

'Zeker. Hier in mijn bureaula. Wacht, hier is hij al.'

Hij spreidde de kaart op tafel uit.

'Kijk,' zei Arendsoog, terwijl hij met zijn vinger aanwees, 'dit zal onze gemeenschappelijke grens moeten worden. En alles, wat daar achter ligt, moet voor ons blijven. En laten we het nu meteen proberen te verdelen.'

'Dat is geen gemakkelijke opgave,' meende Tom.

'Och, we komen er wel uit. We weten allemaal ten naaste bij, hoeveel stuks vee we hebben. Naar die verhouding kunnen we een ruwe verdeling maken.'

'Maar alle grond is niet gelijk,' ze Kirk. 'Er zijn bossen en heel ruwe streken bij...'

'Stil nou maar! Je laat me niet uitspreken. Ook daar moeten we

rekening mee houden. We trekken eenvoudig al die streken van het totale oppervlak af. Wie er later zo'n stuk bij krijgt, moet maar zien, wat hij er mee doet. Zullen we beginnen?'

'Als je het mij vraagt, gunnen we die kerels nog een veel te groot gedeelte,' gromde Kirk.

'In verhouding met wat wij nog overhouden, valt dat best mee,' zei Jef. 'Bob Stanhope heeft gelijk. In deze geest moeten we het doen.'

Ze kwamen daarna tot overeenstemming, en spraken af, dat ze zo spoedig mogelijk hun deel zouden afrasteren, hoewel hun dat gruwelijk tegen de borst stuitte.

HOOFDSTUK 2

In Dorwan

Sheriff Grisley van Dorwan had er juist zijn gemak van genomen, en zat met zijn voeten gesteund op het blad van zijn bureau, toen de deur openging.

‘Morgen, sheriff,’ kwam de stem van Arendsoog.

‘Hallo, Bob! Ook weer eens in de stad? Wel, daar doe je goed aan. Wat voert je hierheen?’

‘Niet zo’n prettige zaak,’ antwoordde Arendsoog ernstig. ‘Toch geen narigheid thuis?’

‘Nee, gelukkig niet. Moeder en Ann maken het uitstekend. Het vee ziet er best uit, en het gras is goed. Als het zo door kon gaan, dan zouden we een best jaar hebben.’

‘Je zegt, ‘als’. Dus het kan zo niet doorgaan?’

‘Ik ben bang van niet. De schapen, zie je.’

‘O ja. Drommels! Maar zou dat nou wel zo’n vaart lopen?’

‘Ik hoop van niet. We hebben laatst vergaderd, en toen een plan gemaakt.’

‘Wie en wie?’

‘De Half Moon, de Double Fork van Tibbers, de Bar-K van Leggo, en de Circle-M van Matthews. En dan mijn S-ranch natuurlijk. Zoals je weet, bestrijken wij met onze ranches zowat het gebied, dat door de schapen wordt bedreigd.’

‘En welk is dat plan? Toch niets onwettigs? In dat geval kun je me er beter niets van vertellen. Want dan zou ik nu al maatregelen moeten nemen, terwijl, als er later wat gebeurt, er altijd een vertraging in de maatregelen ontstaat, waardoor jullie tijd winnen.’

Waaruit bleek, dat de sheriff helemaal aan de kant stond van de veehouders, hoewel hij als officieel persoon daarvan naar buiten natuurlijk niets kon laten blijken.

Arendsoog vertelde hem in enkele woorden, wat hun bedoeling was, en de sheriff knikte instemmend.

‘Dat vind ik heel verstandig,’ zei hij. ‘Met een beetje geven en ne-

men kom je nog het verste. Als je van het begin af aan je been strak probeert te houden, krijg je dadelijk de regering tegen. In de eerste plaats zou ik dan al niet rustig meer toe kunnen zien. En als ik het niet alleen kon bolwerken, zou de gouverneur van de staat zeker troepen zenden. Nou, als dat het geval is, berg je dan maar!

‘Dat weet ik ook wel, sheriff. En daarom leek ons dit de beste oplossing. Of jij zou wat beters moeten weten?’

‘Ik? O nee! Ik zou niet weten, wat. En is jullie land al afgerasterd? Want je begrijpt zeker wel, dat er van registreren niets komt, als je niet duidelijk je grenzen kunt aangeven.’

‘Daar zijn ze druk mee bezig. In ieder geval zijn de grenzen al duidelijk afgebakend.’

‘En heb je ook aan de kleine boeren gedacht, in de buurt van Peggy’s land? Je weet, die zullen het eerste slachtoffer zijn, als je niet oppast. En ze hebben vroeger al narigheid genoeg gehad.’

‘Ik heb ze een boodschap gestuurd, en ze laten weten, wat wij van plan waren. Ze zullen met ons één lijn trekken.’

‘Dat is goed. En ben je nu hier, om je land te laten vastleggen?’

‘Ja, ik wacht nog even op de anderen. Witte Veder is buiten, bij de paarden. Hij zou me waarschuwen.’

‘Dan zal ik je eens wat vertellen, Bob. Het lijkt me goed, dat je dit weet. Rank Goffley is in de stad.’

‘En wie is Rank Goffley?’

‘Dat is de hoofdbaas van de schaapherders. Verschillende schapenhouders hebben zich verenigd, omdat ze heel goed weten, dat ze op hun eentje niets bereiken tegen jullie. Ze hebben als hun aanvoerder deze Rank Goffley gekozen, omdat hij de eigenaar is van de grootste kudde. Bovendien is het een kolossale vent en hij ziet er naar uit, of hij de kracht heeft van een paar stieren.’

‘Dat is niet mis, zeg!’

‘Nee, inderdaad. Ik voor mij weet wel, dat ik liever met die kerel ga eten dan vechten.’

‘En wat komt die Rank Goffley in de stad doen?’

‘Naar beste weten was hij op weg naar het kantoor van de landregistratie.’

‘En dat vertel je me nu pas?’ riep Arendsoog verschrikt uit. ‘Die

---

* Zie: ‘Arendsoog in de knel’.

Goffley kan ondertussen wie weet wat voor kwaad stichten!’

‘Ik zou niet weten, hoe,’ zei de sheriff kalm.

‘Ik ook niet precies, maar ik wil er toch graag bij zijn, als hij daar wat klaar maakt. Ik zie je straks nog wel, sheriff!’

Hij liep snel naar buiten, waar Witte Veder geduldig stond te wachten.

‘De aanvoerder van de schaapherders is in het registratiekantoor,’ zei Arendsoog haastig. ‘Blijf jij hier wachten, tot de anderen komen, en vertel ze, waar ik heen ben.’

Witte Veder knikte en liet zich weer tegen de muur van het sheriffskantoor zakken. Arendsoog stak schuin de straat over naar een kantoor, waarvan het uithangbord vermeldde, dat daar de landregistratie was.

In die tijd gaf de regering in Washington gratis land uit daar in het Westen, omdat er naar haar mening land genoeg was. Toch kreeg ieder maar een bepaald deel. Wilde men meer hebben, dan was daar wel een middelje op. Men liet eenvoudig zijn personeel ook een stuk land aanvragen, en kocht dat na verloop van tijd voor een appel en een ei. Op deze manier kwamen verschillenden toch aan een behoorlijk bezit.

Toen Arendsoog het kantoor binnenstapte, hoorde hij de stem van Clark Buffalo, de landmeter en ambtenaar van het registratiekantoor.

‘Nee, Mr. Goffley,’ zei hij, ‘ik kan dat zo maar niet doen.’

‘Ik zou niet weten, waarom niet,’ klonk een zware stem.

Arendsoog liep door en zag een reus van een kerel, die, naar hij nu wist, Rank Goffley moest zijn. Clark, die Arendsoog kende, keek op en glimlachte tegen hem. Goffley keerde zich langzaam om en bekeek Arendsoog van het hoofd tot de voeten.

‘Heb ik soms wat van je aan?’ vroeg Arendsoog, wie dit maar matig beviel.

‘Wat kom jij hier doen, jochie!’ baste de reus.

‘Och, ik liep hier zo maar eens binnen,’ antwoordde Arendsoog, die niet van plan was, het met de man aan de stok te krijgen.

‘Zo, duvel dan maar gauw weer op. Ik heb wat met Buffalo te bespreken en daar heb jij niks mee te maken.’

Dit werd Arendsoog toch te bar.

‘Nou,’ zei hij langzaam, ‘ik weet nog zo net niet, of ik daar niets mee te maken heb.’

‘O nee?’

‘Nee.’

‘Zo, maar dan weet ik het wel voor jou. Get out (ingerukt)!’

‘Ik denk er niet over.’

Arendsoog zag, hoe de aderen opzij van Goffley’s hoofd zich span- den, en hij maakte zich al gereed, een aanval van de reus te ontwijken. Maar toen kwam Clark tussenbeide.

‘Hoor eens hier, lui,’ zei hij kalm, ‘als jullie hier gaan bakkeleien, laat ik je door de sheriff arresteren, voor je de kans krijgt, hier de boel kort en klein te slaan. Begrepen?’

Goffley aarzelde.

‘Allemaal goed en wel,’ gromde hij, ‘maar moet ik me dan door zo’n snotneus laten beledigen?’

‘Wat je wilt, of wat je moet, dat is je eigen zaak,’ verklaarde Clark beslist. ‘Maar hier wordt niet gevochten. En daarmee uit.’

‘Maar zeg die vent dan, dat hij weggaat!’ schreeuwde Goffley.

‘Ik zou niet weten, waarom. Al deze zaken mogen in het openbaar behandeld worden. Dit is een regeringskantoor, en toegankelijk voor iedereen. Ik kan hem niet wejagen. Maar ik geloof trouwens, dat wij niet veel meer te bespreken hebben. Volgens mij zijn uw eisen te hoog, Mr. Goffley. Maar ik zal er naar informeren. Komt u over een paar dagen maar terug, dan zal ik u meer kunnen vertellen.’

‘Ik begrijp niet, waar al die onzin voor nodig is! Ik vraag toch geen grond voor mezelf? Ik heb mijn portie al op het oog. Maar al die anderen...’

‘Als die anderen grond willen hebben, zullen ze toch persoonlijk hier moeten komen. Ik wil er mij van overtuigen, dat hier geen kunstjes worden uitgehaald.’

‘Zeg eens, wat bedoel je daarmee?’ vroeg Goffley dreigend.

‘Precies, wat ik zeg. En schiet nou op, man. Ik heb meer te doen.’

Even leek het, of Goffley Clark door het loket zou trekken. Maar dan bedacht hij zich, haalde de schouders op en liep zonder groeten de deur uit.

‘Goeie genade, wat een ongelikte beer!’ lachte Arendsoog.

‘Zeg dat wel,’ zuchtte Clark. ‘Ik heb die vent al een paar keer hier gehad, en ieder ogenblik dreigt er ruzie. Het is iemand, die meent, dat hij in alles zijn zin moet hebben.’

‘Wat wou hij nu?’

‘Niets meer of minder, dan vrijwel al jullie land.’

‘Is de kerel gek geworden?!’ riep Arendsoog. ‘Maar dat kan toch niet? Dat zou toch het toppunt zijn!’

JAN
HUIZINGA

INFORMATION

‘Ik geloof ook niet, dat het mogelijk is,’ zei Clark.

‘Je zegt dat zo... zo aarzelend. Is er toch soms een vuiltje aan de lucht?’

‘Ja, zie je, Stanhope, het beroerde is, dat jullie je land niet hebt laten registreren.’

‘Dat weet ik wel, en ik wacht nog even op de anderen, om het gezamenlijk te doen.’

‘Dat kan niet.’

‘Nou ja, zo bedoel ik het ook niet. Ieder neemt zijn portie, en verschillende van onze mannen willen ook wat. Op die manier behouden we toch een aardig stuk van ons gebied.’

‘Tja,’ zei Clark bedenkelijk, terwijl hij zich eens achter het oor krabde, ‘maar, zie je, dat is juist de moeilijkheid. Die Goffley was hier het eerst. Ik kan niet zo maar stukken uitgeven, waarop hij aanspraak maakt. Ik heb hem beloofd, dat ik het zou onderzoeken.’

‘Maar luister nu eens, Clark,’ probeerde Arendsoog hem uit te leggen, ‘je bent toch niet van plan, ons ten gronde te richten?’

‘De hemel beware me!’ riep Clark uit. ‘Als ik er wat aan doen kan, dan zal dat niet gebeuren. Maar vergeet niet, dat ik een officieel persoon ben. Ik moet de wet handhaven.’

‘Maar een wet kan toch niet zo zijn, dat de eigen burgers in hun bestaan bedreigd worden?’

‘Natuurlijk niet, dat heeft nooit in de bedoeling van de wetgever gelegen. Het is alleen zo beroerd, dat er in deze staat op het ogenblik rechters zijn, die de wet op een heel andere manier proberen uit te leggen. Ik voorspel je, Bob, dat we daar nog heel wat narigheid door kunnen krijgen.’

‘En daar kon je wel eens gelijk in hebben, Clark,’ zei Arendsoog. ‘Je zult het toch wel met me eens zijn, dat het ons goed recht is, ons bestaan te verdedigen, niet?’

‘Natuurlijk. Dat zou ik ook doen.’

‘Ik vind het verschrikkelijk, dat het zo gelopen is. Jefferey Tibbers wil alles op een kalme manier zien te regelen. Zover ken je hem wel. Maar de anderen zijn wild, nu al. Ik houd mijn hart vast, als ik er aan denk, wat er zal gebeuren, wanneer ze horen, dat die schaapherders ons misschien vóór zijn geweest.’

‘En toch, Bob, moet je alles proberen, om ze in toom te houden.’

‘Ja, jij hebt makkelijk praten!’

‘Ik meen het, heus. Als de een of andere hoge rechter hierover te

beslissen krijgt, en hij hoort, dat jullie het recht al in eigen hand hebt genomen, dan kon zo'n beslissing wel eens in jullie nadeel uitvallen. Nou, wat heb je dan bereikt?'

'Ik weet het, Clark, ik weet dat allemaal. Maar breng dat de anderen maar eens aan het verstand. Bovendien, denk je nu werkelijk, dat ze zo maar kalmweg hun hele hebben en houden zullen oppakken om ergens anders opnieuw te beginnen? Dat wordt vechten, kerel.'

'Als die beslissing eenmaal is gevallen, Bob,' zei Clark ernstig, 'dan moeten de bevelen worden opgevolgd. Zo niet, dan komt de politie er aan te pas, en daarna de troepen. Je weet, hoe dat gaat.'

'Zeker. Maar zie jij een andere oplossing? Ik verzeker je, dat ook ik mijn huis en haard met hand en tand zal verdedigen tegen iedere aanval. Dat ben ik tegenover de nagedachtenis van mijn vader verplicht. Heeft hij ook niet hetzelfde gedaan, toen de ranch werd overvallen door een bende schurken, en heeft hij er zijn leven niet voor gegeven?' Ik zeg niet, dat die schaapherders allemaal schurken zijn. Ook daar zijn rechtschapen kerels onder. Maar als ze onder invloed staan van een man als die Rank Goffley, dan moeten ze de gevolgen maar onder vinden. En niet alleen van onze kant, maar ook van die Goffley zelf.'

'Hoe bedoel je dat?'

'Wel, die Goffley is een heerser. Die wil alleen de baas zijn. Let eens op mijn woorden, Clark. Als ze niet oppassen, gaan ze er allemaal aan. Goffley zal ze ten gronde richten, om zelf hier een soort van schapenkoning te worden. Zijn wil zal wet zijn. Met de wetten van de maatschappij zal hij zich alleen bemoeien, als hij daar voordeel van heeft. En voor de rest maakt hij zijn eigen wetten. Nu schreeuwen ze natuurlijk nog hoera, omdat hij voor ze vecht. Maar straks zal het anders worden, en dan zullen ze zich gaan afvragen, wat ze begonnen zijn.'

'Dat kan allemaal wel zijn,' zei Clark, 'maar ik vraag me af, waarom jij je daar zo druk over maakt. Je krijgt genoeg met je eigen zaken te stellen. Laten zij hun eigen peultjes maar doppen.'

'Het zijn mensen als jij en ik, Clark,' antwoordde Arendsoog.

'Maar die zich tegen je zullen keren. Als er oorlog komt, dan vechten ook mensen tegen mensen.'

't Is waar,' zuchtte Arendsoog. 'Maar...'

Hij ging niet verder, want op dit moment werd de deur geopend

---

*   Zie: 'Arendsoog'.

en stapte Jefferey Tibbers naar binnen, op de voet gevolgd door Kirk Leggo, Thomas Matthews en Peggy Thomson.

‘Ziezo, daar zijn we dan,’ zei Jefferey. ‘Onze mannen wachten buiten, om ook aan de beurt te komen.’

‘Het spijt me heel erg, Jefferey,’ zei Arendsoog, ‘maar er is iets misgelopen.’

‘Misgelopen? Hoe bedoel je?’

‘Laat mij het uitleggen,’ kwam Clark vlug.

Daarop verklaarde hij in enkele woorden, wat er aan de hand was. Toen hij zweeg, bleef het een ogenblik heel stil. Maar dan barstte Kirk Leggo uit:

‘Wat bliksem, Clark, dus jij wilt eigenlijk zeggen, dat wij op het ogenblik ons land niet kunnen laten registreren?’

‘Zo is het,’ antwoordde Clark.

‘Maar...’

‘Stil, Kirk,’ kwam Jefferey tussenbeiden. ‘Besef je goed, wat je daar zegt, Clark?’

‘Helaas wel, Jefferey.’

‘Ik meen toch van niet. Je kent mij toch langer dan vandaag. Je weet toch heel goed, dat ik alles zal doen, om geweld tegen te gaan.’

‘Zeker weet ik dat.’

‘Maar, jongen, als dit gebeurt, dan zijn mijn handen gebonden! Dan worden wij gedwongen...’

‘Schei maar uit, Jefferey, ik weet het allemaal. Ik heb er zojuist uitvoerig met Bob Stanhope over gesproken.’

‘Maar jij kunt toch weigeren, om dat land voor die schaapherders te registreren?’

‘Nee, dat kan ik niet. Ik kan het wel tegenhouden een poosje. Maar dan zal er een rechtszaak komen...’

‘En je denkt toch zeker niet, dat wij ons bij de beslissing van de een of andere halfbakken rechter, die misschien nog onder invloed staat van die schaapherders, zullen neerleggen? Tot in hoogste instantie zullen we het uitzoeken.’

‘Ik heb het helemaal niet over die gewone rechters. Ik vrees, dat ze in de opperste gerechtshoven er hier en daar ook zo over zullen denken. En de zaak zal daar wel meteen heen gaan.’

‘Ik heb maling aan die lui. Desnoods gaan we naar Washington, om met de president te praten.’

‘Welja, Jefferey,’ smaalde Kirk, ‘ga jij maar zoet praten. Intussen ne-

men die smerige schaapherders bezit van ons land, en waar blijven we dan?’

‘Als wij onze zaak gewonnen hebben, en dat zullen we, dan worden ze er even hard weer afgejaagd.’

‘Nee, Jefferey,’ kwam nu Thomas Matthews, ‘Kirk heeft gelijk. Als de schapen ons land overstromen, dan is onze mooie grasgrond naar de maan. Ze mogen er niet opkomen. Beslist niet.’

Terwijl hij nog sprak, was de deur opnieuw opengegaan en voor de opening verdrongen zich de cowboys van de verschillende ranches. Ze waren ongeduldig geworden, en wilden wel eens weten, hoe lang het nog kon duren, eer zij aan de beurt kwamen. Bill Sandow, de voorman van Matthews, deed het woord.

‘Moeten wij daar buiten nog langer staan uitdrogen in de zon?’ vroeg hij. ‘We verlangen hard naar een borrel. Kunnen jullie niet wat opschieten?’

‘Het spijt me wel, mannen, maar de zaak gaat niet door vandaag,’ zei Jefferey. ‘En als we Clark moeten geloven, dan bestaat de kans, dat hij helemaal niet doorgaat.’

‘Wat vertel je me nou?’ vroeg Hank Brown, terwijl hij zich naar voren drong. ‘Peggy, is dat waar?’

Peggy knikte zenuwachtig. Voor de tweede maal verklaarde Clark, hoe de vork in de steel zat.

‘Nou wordt ie helemaal goed!’ schreeuwde Hank Brown. ‘Dus, als ik je goed begrepen heb, bestaat de kans, dat die schaapherders alles krijgen. Dat wij hier voor die kerels plaats moeten maken?’

‘Zo is het,’ antwoordde Clark.

Een wild gebrul barstte los, maar Jefferey hief bezwerend de handen op.

‘Stilte, jullie!’ brulde hij boven alles uit. ‘Laat mij ook eens wat zeggen.’ En toen het tumult wat bedaard was, vervolgde hij: ‘Je begrijpt toch zeker wel, dat wij dat niet nemen!’

Van alle kanten klonk een gehuil van instemming.

‘Laat ze maar komen!’ gromde er een. ‘Wij lusten ze!’

‘Als puntje bij paaltje komt,’ zei Jefferey rustig, ‘dan zullen wij ons wettig bezit weten te verdedigen. Maar Clark hier heeft ons zojuist ernstig gewaarschuwd, als het enigszins kan, geen geweld te gebruiken...’

‘Hoe wou je dan die schurken van je erf afhouden, Jef?’ vroeg Bill Sandow. ‘Door eens vriendelijk tegen ze te lachen?’

‘Omdat we daar onze kansen bij het gerechtshof alleen maar mee zullen verknoeien,’ ging Jefferey verder, zonder te letten op wat zijn voorman zei. ‘Natuurlijk weet ik ook wel, dat we uiteindelijk zullen moeten vechten, maar dat doen we dan alleen, als alle andere middelen gefaald hebben.’

‘Maar het is toch ons goed recht, om...’ riep Hank Brown.

‘Zeker! Daar zijn we allemaal stuk voor stuk van overtuigd. Maar het beroerde is, dat dit voor de wet niet geldt. Als de rechter uitspraak heeft gedaan, zitten we eraan vast.’

‘Maar wat wou je dan doen?’ vroeg een andere cowboy.

‘Ik wil proberen, voor die tijd tot een overeenstemming te komen met Rank Goffley.’

‘Zoete broodjes bakken bij die kerel!’ smaalde Hank. ‘Ik ben bang, dat je net het tegenovergestelde bereikt, omdat hij dan denkt, dat je verschrikkelijk in de knoei zit, en hij alleen het voor het zeggen heeft. Nee, Jef, dat zou ik zeker niet doen.’

‘Er is nog een andere mogelijkheid,’ zei Arendsoog.

Gespannen keken ze hem aan. Ofschoon hij jonger was dan de meeste andere veehouders, wisten ze allen, dat hij over een scherp oordeel beschikte, en ze luisterden aandachtig naar hem.

‘Er was eens een Romeinse veldheer, die er een lijfspreuk op nam. En die lijfspreuk luidde: verdeel en heers.’

‘Wat heeft dat er nou mee te maken!’ viel Kirk Leggo in.

‘Een heleboel,’ zei Arendsoog. ‘Die veldheer was Julius Caesar. Hij zei: als je vijanden te machtig zijn, probeer dan, of je ze in verschillende groepen kunt verdelen. Die val je afzonderlijk aan. Maar nog beter is het, als ze mekaar in de haren vliegen. Nou wil ik er dadelijk bijvoegen, dat hij het bij dat zaaien van verdeeldheid misschien niet al te nauw heeft genomen met de eerlijkheid. En in zoverre ben ik het niet met hem eens. Je kunt niet iets verkeerd gaan doen, om iets anders, wat verkeerd is, te verhelpen. Begrijpen jullie, wat ik bedoel?’

‘Hm, ik geloof wel, dat ik snap, waar je heen wilt,’ zei Jefferey.

‘Het is mij zo helder als koffiedik,’ kwam Thomas Matthews.

‘Wel, het is toch vrij eenvoudig,’ zei Arendsoog. ‘Die Goffley doet wel heel erg braaf, alsof hij alleen maar de belangen van de andere schaapherders op het oog heeft, maar ik ben ervan overtuigd, dat hij in de eerste plaats voor zichzelf vecht. Hij wil alleenheerser worden in deze streken.’

‘Waar haal je die wijsheid vandaan?’ vroeg Leggo verbaasd.

‘Ik zag hem straks hier, en hij maakte direkt die indruk op me.’

‘O, maar dat zegt nog niks!’

‘Weet ik. Ik kan me natuurlijk vergissen. Maar veronderstel nu eens, dat het waar is. Kunnen we dan niet proberen, de andere schapenhouders te overtuigen, dat ze het op de duur tegen Goffley zullen moeten afleggen?’

‘En dan?’

‘Kijk eens, Kirk, ik weet, dat jij al die schaapherders nou eenmaal als grote schurken beschouwt...’

‘Ik niet alleen, Bob!’

Van alle kanten klonk een gebrom van instemming.

‘Maar het is mijn mening,’ vervolgde Arendsoog haastig, ‘dat er ook onder hen rechtschapen mensen zijn, die het heel redelijk zullen vinden, dat wij voor onze belangen opkomen.’

‘Dat moet ik eerst nog zien!’ smaalde Kirk.

‘Hou jij nou toch eens even je grote mond!’ sneed Jefferey hem de pas af. ‘Laat Bob uitspreken. Ik vind, dat het heus nog niet zo gek is, wat hij daar zegt.’

‘Ik ben het met je eens,’ zei Peggy.

De meningen waren echter verdeeld. Velen vielen Kirk bij, anderen vonden, dat Arendsoog wel eens gelijk kon hebben.

Ten slotte zei Matthews:

‘Wel, laten we er geen woorden meer over vuil maken. Als Bob meent, dat er misschien met die lui te praten valt, laat hij het dan eens proberen. Baat het niet, dan schaadt het volgens mij toch ook niet.’

En omdat niemand een beter voorstel had, bleef het daarbij.